

Четвърта глава ИНТРИГА

Мариана не се върна веднага в къщи. Тя обичаше винаги след училище да се разхожда. Киро тръгна с нея.

- Ама че глупачки! - възкликна Мерито, след като се бяха отдалечили от гимназията.

- Кой? - запита Киро.

- Девиците.

- Кой девици?

- Ама не знаеш ли? Ехе! Там онези Станка, Горана, Боряна и разни други. На пук ще ми правят!

- Какво са направили?

- Обявяват ви бойкот.

- На кого?

- На момчетата.

- Че какво?

- Как какво?

- Искат всичките момичета да се скарат с вас.

- Е?

- Как е?! Боже! Ама ти си много тъп.

- И?

- Безобразие! Ама не можеш ли да разбереш, че те искат да ни отделят от вас и да се намърдат на нашите места.

- Те са грозни.

- А! Виждаш ли? Ама Марина не е грозна.

- Тя от девиците ли е?

- От тях е ами. Само се прави на светица.

- Не я знам.

- И аз не я знам. Не е от нашата компания.

- Има ли си някого?
- Откъде ще я знам! Във всеки случай, не е от нашия клас, ако ходи с някого.
- Тя се крие повече от Искра.
- Може и въобще да не е просветена.
- Ами!
- Ти пък откъде знаеш?
- Тихите води.
- Я млъквай!
- Ти не си от тях. Аз не говоря за теб.
- Хм!
- Какво?
- Ти си глупак!
- Какво искаш да кажеш?
- Това, което казвам. Я се доближи! Тебе сякаш те е страх!
- От тебе ли? Я гледай!
- Дърпаш се, сякаш паря.
- Париш, ами. Цялата си огън.
- Ти май имаш температура! Ама, че си тъп!
- Какво?
- Такъв си, ами. Днеска Емо те направи смешен.
- Този кретен!
- Я не го обиждай! Той е на Искра.
- Охо! И тя ли започна?
- Хвана се на бас с онази... там, Станислава.
- На Славчо гаджетото ли?
- Ти пък много знаеш. Тя е от нашите.
- Не съм забелязал.
- Не ти и трябва.
- Да, и какво ще стана? Емо е кретен.
- Ти пък! Не е ли така?

- Пък и така да е, Искра ще го превъзпита.
- Ще ми хареса!
- Защо не!
- Оха!
- Исито си знае работата.
- Само да не я оплеска твоята Иса.
- Тя ли? Боже! Ние сме от една школа.
- Морската?
- Я си затваряй плювалника!
- Ами Станито?
- Тя е по-късна.
- Има ли други?
- В нашия клас няма.
- Язык!
- Какво пък ти?
- Вие сте още по-тъпи.
- Защо, бе?
- Ще се опъват на девиците. Боже!
- Какво искаш пък ти сега?
- Най-добре е да си мълчиш, защото може да стане нещо.
- Тебе страх ли ти е?
- От какво пък ще ме е страх?
- А знаеш ли, че девиците са ви разделили. Всеки от вас е на две.
- Я гледай!
- Какво? Мислиш, че те лъжа? Само че онези глупачки не знаят как да пипат. Могат да хванат Иванчо и Райчо, ама някой друг...
- Мене към кого са ме зачислили?
- Откъде ще ги знам!
- А! Мислех, че знаеш.

- Искра знае. Тя ще ми докладва.
- Я виж! Ти си имаш и разузнавачи.
- Нужни са ми. А в Искра, макар че й нямат много доверие, не се съмняват много. Ние с нея никога не дружим в клас.

- Така ли?
- Да, ами. А знаеш ли кой дрънка всичко на класната?
- Не.

- А аз знам.
- Всъщност не кой, а коя.
- Е, значи е от девическата група.
- Не.
- А от кои е?
- Има една друга група.
- Ти ме смайваш!
- Те са няколко, но имат връзки с девиците и с момчетата. Тях съм ги нарекла неутралните.
- Не е правилно, щом дрънкат.
- Не е, ама така си е останало от миналата година.
- Охо! Те значи от миналата година?..
- Да. Ама тази казва на майка си и майка й – по телефона, та на класната.

- И коя е тя?
- Павлина.
- Я виж! Че откъде ги научава тези работи?
- Откъде ще я знам. Но Искра разбрала.
- Как?
- Случайно й хрумнало и я проверила няколко пъти. Казала й някои неща и класната – веднага на гости.
- Сега се сещам, че тя винаги подслушва. Навсякъде.
- Коя?

- Искра.
- Нали аз съм ѝ казала. Днеска ще се уверим напълно, дали е Павлина, ако класната отиде на гости у Емо и у Славчо.
- Защо?
- Оха! Искра такива неща е наговорила...
- Я виж ти! Тя наистина си е мръсна.
- Я млъквай!
- Е, хайде!
- Ти да не би да си честен?
- Боже! Има ли честни хора? Това е то живота! Да можеш да си гледаш кефа!
- Ти си го гледаш.
- Искра да не би да не си го гледа? Или Павлина. И тя си го гледа. Класната затова ѝ пише добри бележки.
- Ами! Пише ѝ! Глупости!
- Че как да не ѝ пише?
- Класната е стисната.
- Идиотка!
- Оха! Днес да отиде у Емо, ще ми хареса! Ако отиде, значи Павлина се е хванала на въдицата.
- Че какво от това?
- После Искра ще си го хване. Много ще му дойде.
- И аз имам да му връщам на него.
- Ще му дойде времето.
- Дано Исата го оправи сега.
- Утре ще разберем.
- А! Какво стана с бележката?
- Ще мия дадат.
- Хайде, че класната ще се развика.
- Не се бой. Аз колко отсъствия си извиних. Киро се успокои.